

galt, saa er en Flaade uden Pandser endnu værre, det er en Sandhed, det er ligesaa gammel som den Historie, der forleden blev givet til Bedste i det andet Thing om David og Goliath; at jo svagere vi ere i sjelft Henseende, desto stærkere og virksommere maa ogsaa vort Vaaben være. Det er derfor nødvendigt, mine Herrer, at vi bryde den Nølen og Ballen, som har fundet Sted i de sidste 4 Aar med Hensyn til Udviklingen af vort Søværn, og at vi gjøre en kraftig Anstrengelse for at faae et anstændigt Vaaben, og det er et saadant Skib, som den høitagtede Minister har foreslaaet og forlangt Penge til, og vi kunne ikke slaa en Tomme af i disse Forbringinger, hvis vi skulle kunne vente os noget virkelig Udbytte. Jeg har tidligere haft Leilighed til at sige, at et saadant Skib vil, naar det kommer i ordentlige Hænder, være en farlig og alvorlig Modstander for enhver Fjende, der vil trænge ind i vore Farvande, det vil være en stadig Trusel for ham, og han vil aldrig kunne beholde Herredømmet og sætte sig fast i vore Farvande. Et eneste saadant Skib vil, det kunne De stole paa, mine Herrer, affet fra det lokale Forsvar, være mere værd til Betryggelse for Landet, end om man havde aldrig saa mange Kanonbaade og upandsrede Skibe, som, hvis de forlade de grunde Vande og komme ud paa Dybet, i det heldigste Tilfælde vilde blive sendte hjem med et Spar. Da denne Sag var til Forhandling under Finanslovens seneste Behandling, udtalte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at der med Hensyn til dette Spørgsmaal om vort Søkrigsmateriel var stor Uenighed mellem de Sagtyndige, og at man, hvis man vilde følge dem, vilde komme til at gaa snart i Ost og snart i Vest. Jeg skal villig indrømme det ærede Medlem, at der i dette Spørgsmaal har gjort sig en hel Del forunderlige og afvigende Anskuelse gjældende og fra høist forskellige Sider. Vi have hørt, hvis man tør tro Referaterne i Bladene, at et æret Medlem af den høie Regjering paa et Valgmøde i Sylland har sagt, at Pandserets Tid, den var forbi, men jeg tror, at hvis det ærede Medlem fra Veile har den samme Anskuelse om, hvem de Sagtyndige ere, som jeg, nemlig, at det er dem, der skulle bruge og benytte vore Krigsskibe og bære Ansvar for, hvorledes de benyttes, saa har han ikke Ret i, at der er Uenighed tilstede. Jeg har i 4 Aar sidet her i Thinget sammen med min ærede Kollega fra Kjøbenhavns 9de Kreds, og jeg veed ikke, om Nogen kan paavise, at der i dette Spørgsmaal har været nogen som helst Uenighed mellem os. Jeg veed ikke Under end, at der mellem dem, som med Barm have opfattet deres Rald, imellem dem, som paa Grund af deres Mødenhed og Erfaring have Ret til at have en begrundet Mening i dette Spørgsmaal, paa en eneste Undtagelse nær, altid har været fuld Enstemmighed, en Enstemmighed, der netop falder i

samme Retning, som den ærede Minister ved det foreliggende Forslag gaar. Den ene Undtagelse, som jeg nævnte, har indtaget en betydningsfuld Stilling i Administrationen i de sidste 4 Aar og har desværre derved haft en yderst uheldig Indflydelse paa Udviklingen af vort Søkrigsmateriel i den Tid, men denne Undtagelse har maattet erkende, at han har taget fuldstændig fejl, og at det System, det Princip, han har holdt paa, var uføreligt med et nyttigt og kraftigt Søværn, og det bedste Bevis herfor er netop det Looforslag, som den ærede Minister har forelagt os, og som vi i Dag behandle. Da jeg for 4 Aar siden søgte for den samme Sag, den Gang imod den daværende Forsvarsminister, General Naasløf, da fandt Ministeren en meget dygtig Sekundant i det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), og det var en vægtig Understøttelse paa Grund af den Dygtighed, det ærede Medlem har i at plaidere en Sag. Formentlig paa Grund af sin Iver for den Sag, han den Gang ansaa for at være god, brugte det ærede Medlem den Gang et Argument af en noget tvivlsom Beskaffenhed. Han udtalte, at saavel for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Lugen) som ogsaa for mig var dette Spørgsmaal om Bestanddelene af vort Søkrigsmateriel en Livsag. Det skulde gjøre mig ondt, om der skulde være Andre her i Salen, der havde den samme Tanke, thi da vilde det betydelig svekke Betydningen af det Forsvar, jeg har ført for denne Sag. Jeg vil derfor tillade mig at nedlægge en Protest mod en saadan Opfattelse. Det er ganske vist en Livsag, ikke for mig, men for Fædrelandets Forsvar. Personlig Interesse har jeg ikke i dette Spørgsmaal, og naar jeg taler for denne Sag, mine Herrer, saa er det, fordi jeg efter det nøie Kjenndskab, jeg har til dette Forhold, anser det for min Pligt at værge imod, at vi gaa hen og anskaffe et Materiel, som, naar det engang skal staa for Brønde, vil paaføre Landet store Skuffelser. Jeg taler i denne Sag, fordi jeg anser det for min Pligt, mine Herrer, at virke dertil, at vi faae et saadant Vaaben, at naar det engang skal bruges, og vi skulde komme til at bukke under, dette da sker ikke med Idmyghed og Skam, men med Ære. Jeg skal tillade mig, mine Herrer, indstændig at bede Dem at slutte sig til det Forslag, der er fremkommet fra den høitagtede Minister. Det forekommer mig, at det vilde være smukt at slutte Samlingen med Enighed i det Mindste i dette ene Spørgsmaal, der er af saadan Bigtighed for Fædrelandet, og jeg er vis paa, at det vilde blive modtaget af den større Del af Befolkningen med Tilfredshed.

Fenger: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, fremdrog en Ytring, som jeg for 4 Aar siden har fremsørt i denne Sal, og som maa have gjort et dybt Indtryk paa ham, eftersom han har erindret den saa længe. Jeg tilstaar, at jeg ikke